

Miriam odložila své pouzdro s houslemi.
„To je drsný,“ zašeptala. „Co to má na rameni?“

„Své kouzelné zvíře,“ vysvětlila Ida. „Straku Pinkie.“

„Ty jo!“ Miriaminy oči byly čím dál větší.

Pan Morrison šel k jednomu řidiči, který byl blízko a zřejmě ho chtěl požádat o pomoc.

Miriam cítila, že přišla její šance. „V tom minibusu jsou určitě ještě další zvířata, ne?“ Než ji Rabbat nebo Ida stihli zastavit, rozběhla se dlouhým krokem ke křižovatce. „Na to se musím pořádně podívat!“

„Hej, nech to být!“ volala Ida. „Rabbate, zastav ji!“

Rabbat divoce vyskočil a Miriam dohonil. Ta už stála u bočních dveřích autobusu.

Rabbat se přihrčil a zavrčel na ni, připraven ke skoku. Tentokrát ho Miriam viděla zcela jasně a zřetelně.

Na okamžik ucukla zpátky. Ale její zvědavost byla silnější.

„Ty mě přece nekousneš, plyšáku,“ řekla a otočila klikou. Stačil jenom malý pohyb a už byly dveře otevřené.

Hlasitá hudba hrála z rádia naproti.

Německý šlágr. „V neděli se mnou chce jít můj miláček plachtit...“ zpíval ženský hlas.

„Stůj!“ řvala za ní Ida, ale Miriam už vklouzla dovnitř.

Co to bylo? Zelený had se plazil ven. Ida vyděšeně vykřikla. Zvíře sklouzlo dolů na ulici. Krátce zvedlo hlavu, vystrčilo jazyk a zmizelo za auty, která pořád postávala křížem krážem na křižovatce.

„Ashanti!“ sténal Rabbat. „Pustila mambu černou. Toho nejjedovatějšího hada na světě!“

Vrhl na Idu káravý pohled. „Nemůže se ovládat, ta tvoje kamarádka?“

